

על חוף ים המוות למחרת האונס, אחרי שהאנסי נמשו אותה במחצבה עזובה על חוף ים המלח, רצה גילה החבולה וקרועת הבגדים תוך מחשבה אחת: להציל את העובר שבבטנה. התקווה אינה מתגשמת.

גילה לעשות זאת היא לא יכלה לעשות. היא ברתה. היה ברור שהאונס, יהיה עד הסוף, ושסצינת המישגל עם יהודה ברקן במחסן הכותנה בקיבוץ, תהיה עד הסוף. אבל היו לה לבטים. כשהיתה צריכה להתפשט גם בפני הצוות, היא בכתה. זה היה קשה. למעשה לא היה לה מה להסתיר. היא נראית יפה. יש לה גוף טוב. שיכנעו אותה. עשינו את זה בעדינות רבה. התגברנו על זה אחרי המשבר הראשון. כי הדברים היו רלבנטיים. אחר כך בדקנו כולנו את החומר. עברנו על כל צילום. כל מה שלא נראה אסתטי, נורק."

סיכוי פריצה לעולם הרחב

אם אפשר היה לחשוש, שהלבטים, שהיו לגילה בקשר לסצינות העירום, יפריעו לה בעיצוב הדמות, חלפו החששות בתום ההסרטה. זהו ללא ספק שיאה של גילה אלמגור, לפחות בתחום הקולנועי. תפקיד הוונגה, הקשוחה והאנושית גם יחד, המיואשת והמקוה בעת ובעונה אחת, דמות טראגית מציאותית וחולמנית — הוא אחד הגדולים בתפקידיה.

יש דברים נוספים בסרט, בהם ידונו ה־מבקרים אחרי שיוצג בפומבי, ויצג קרוב לודאי את ישראל בפסטיבאל הסרטים ביפן. אי אפשר להתעלם בו ממשחקו של יהודה ברקן, מהדורה ישראלית של צ'ארלס ברונסון, המציג בפעם הראשונה בקולנוע הישראלי מאהב של בשר ודם. תרמו לו סרט את איכותו המיוחדת, צילומיו של דוד גורפינקל, המוסיקה של דובי זלצר והעריכה של דוד רויהרץ. אולם מעל לכל אלה קיימת בו תכונה יסודית חשובה אחת: האוטנטיות הישראלית שלו. קיים כאן סיכוי שמשווי ישראל יתחילו ועד סופו, הנושא את חותמם של החברה, המציאות

התסיפה

אחד מארבעת הבריונים תוקף את גילה אלמגור לפני ביצוע האונס. לצורך צילום סצינת האונס, הכוללת צילומים בסלומושן, נרכשה מצלמה מיוחדת עבור הסרט הזה.

בתקופת בנינים. לגילה היו כמה חודשי חופשה לפני שתיכנס לתפקידה של ז'אן דארק. לגולן היה חור בתוכניות ההסרטה שלו. הם ישבו שבועיים וגיבשו את התסריט. גילה שתיקחה את הוונגה מרגו באלדוראדו של גולן, נסלה על עצמה הפעם את התפקיד של יאנית מבוגרת. זוהי אר תה מרגו, אלא שהפעם קוראים לה מרגלית. היא בשלה יותר, בעלת נסיון יותר ועם מיטען הרבה יותר גדול של נשמה.

גילה אלמגור פרצה בבכי

כאשר התפשטה ערומה

היא התעלפה בסצינת האונס

שביצעו בה ארבעה גברברים

וההווי הישראליים, יפרוץ החוצה ויכבוש את העולם. אמר גולן על מלכת הכביש: "עד כה עבדתי על יצירת עלילה הנותנת חווייה רגשית. כאן ניסינו לתת קצת יותר. ניסינו ליצור יצירה שלמה, קצת יותר מעמיקה. ניסינו להטביע עליה את האכזריות והכוח של התקופה. ניסינו להכניס נשמה ופיוט. כל מה שעשיתי עד היום הוביל לסרט הזה. בכל העולם הולכת תעשיית הסרטים חזרה לרומנטיקה ולדרמה. באופן תת־הכרתי זה קרה גם אצלנו. "אחרי הסרט הזה שיניתי את כל ה־תוכניות שלי. לא אעשה את הסרטים שעמדתי לעשות. אחרי סרט כזה גובר ה־רצון לעשות רק סרטים טובים."

לגילה, שבועיני עירום ומין על הבמה היתה עד היום פורסיאנית קיצונית. היה ברור מאליו שסרט מעין זה לא יכול ללכת בלי סצינות עירום. גולן, המכיר את בעיני תיה הנפשיות של גילה בעניינים אלה, הציע לו שבסצינות העירום יציב במקומה מחלי־פה. גילה התנגדה.

אחר כך היה גולן צריך להקרין בפניה שורה של סרטים, כדי להמחיש לה שגם שחקניות מעולות ותיקות ובעלות־שם, כמו אני גירארדו, למשל, מופיעות בסצינות עירום בסרטים, במידה שהעירום הוא חלק אורגני מהעלילה. גילה השלימה עם כך. למרות זאת, כשהגיעה השעה לצילום סצינת העירום הראשונה, היא פרצה בבכי. סיפר גולן על מה שאירע: "כשהגיעה

זועקת היציאנית הנאנסת, הנראית בתמונה מוטלת במקום הפשע. האונס שבוצע בה, שעה שהיתה בשלבי הריון מתקדמים, מחסל את תקוותיה לפרוש

"הילד שלי! הילד שלי!"

מהזנות. מלכת הכביש הופכת להיות זנוסעת פשוטה המפרנסת סרטור. בסצינות אלה בסרט מופיעה גילה אלמגור בעירום ועירומה למחצה, אולם היא לא התירה צילום תמונות בודדות מקסעי העירום שלה. גילה אלמגור הופיעה בסרט גם בסצינות מישגל.